

Sum Jee

od Hung Gar do Wing Chun

*Sławomir Oleszek,
Gdańsk, 2026*

Fot. Stylizowany portret mistrza Sum Jee

Mistrz Sum Jee (岑枝)¹ żył w latach 1920-1992. Urodził się w niezamożnej rodzinie chłopskiej zamieszkującej we wsi Yan Wor (人和)², która należała do powiatu Nam Hoi (南海). W 1934 roku podjął pierwsze zatrudnienie na terenie Guangzhou. Najpierw jako praktykant (stażysta) w dziedzinie urządzeń mechanicznych w zakładzie produkującym między innymi sejfy przy ulicy Taai Ping (太平路), a następnie przeniósł się do pracy specjalizującej się w obróbce metali i kowalstwie przy ulicy Daai Naan (市橋大南路). Formalną naukę tradycyjnych sztuk walki rozpoczął od systemu Hung Gar (洪家拳), co miało miejsce na początku lat 40-tych XX wieku. Jego nauczycielem został ceniony kantoński mistrz Lee King Sang (師父李敬生), nazwany Lee Leung (李良).

¹ Inne dane osobowe, z którymi utożsamiał się Sum Jee, to Sum Lou Tsi (岑老枝), oraz Taai Cheung (泰祥).

² Ren He według języka mandaryńskiego. Tam też mieszkała babcia Sum Nung'a (岑能), do której przybył z Peru.

Ponieważ Sum Jee żywo interesował się kungfu, ciągle pogłębiał swoją wiedzę oraz doskonalił umiejętności samoobrony przed różnymi atakami, w 1947 roku rozpoczął naukę nowej metody bokserkiej Wing Chun (詠春拳). Miał już dobrze wytrenowane ciało i solidne podstawy, umożliwiające szybszy rozwój niż w przypadku nowicjuszy. Został jednym z pierwszych, a dzięki silnemu umotywowaniu także kluczowym uczniem Wielkiego Mistrza Sum Nung'a (岑能). Ich osobiste relacje ułatwiał fakt, że byli ze sobą blisko spokrewnieni³. Jako człowiek ambitny Sum Jee ćwiczył Wing Chun bardzo intensywnie, nierzadko przetrenowywał się do późnej nocy.

W 1956 roku rozpoczął drogę jako sifu. Zajęcia dla młodzieży zorganizował na terenie Luk Gaa Hong (陸家巷) w Guangzhou, po czym w 1960 roku przeniósł się do innej sali treningowej przy ulicy Hao Pan o numerze 137 (濠畔街). Proces nauczania jaki realizował opierał się na egzekwowaniu ustalonych standardów wyszkolenia, klasyfikacji osiągnięć indywidualnych poprzez system ocenny uczniów i dalszą ewaluację potrzeb.

Począwszy od lat 60-tych XX wieku rozpoczął nauczanie Wing Chun swojego najstarszego syna Sum King'a (岑敬), najpierw w domu, a później w większej grupie w oficjalnie prowadzonej szkole.

Sum King (inaczej Ging) podjął się kontynuacji dzieła rodzinnego, jednak nauczycielem został stosunkowo późno, gdyż formalnych uczniów przyjął dopiero w 2002 roku. Jego program nauczania, podobnie jak ojca, wychodzi od powtarzalnych fundamentów, w postaci Yee Chi Kim Yeung Ma (二字鉗陽馬) oraz czterech uderzeń. Dalszym etapem nauczania jest forma Siu Lim Tao (小練頭), potem Cham Kiu (沉橋), Biu Jee (標指), drewniany manekin Muk Yan Chong (木人樁), sparowane tasaki Yee Chi Kim Yeung Dao (二字掛陽刀), oraz forma sześć i pół techniki długiej tyczki Luk Dim Boon Kwun (庭點半棍). W skład tego programu wchodzi też stała praktyka lepkich rąk Chi Sau (黏手). Natomiast regenerację ogólną organizmu, a jednocześnie wsparcie dla technik walki stanowi prozdrowotna forma kierowania energii Qi do nerek jako pierwotnego źródła stabilizacji psycho-fizycznej człowieka, która nosi nazwę Sam Hei Gwan Yum (腎氣歸). Od 2002 roku działa w ramach lokalnego Stowarzyszenia Guangzhou Sum Jee Wing Chun Kuen (廣州岑枝詠春拳術學會), a także pełni wysokie funkcje w innych organizacjach związanych z propagowaniem tej sztuki walki. Linia „Sum Jee - Sum King” pozostała trwale zakorzeniona w familiarnym przekazie Wielkiego Mistrza Sum Nung'a, który jest powszechnie uznawany i szanowany jako ojciec założyciel szkoły czy też metody walki „Guangzhou Wing Chun” (廣州詠春拳).

³ W opisanych okolicznościach, pomiędzy Sum Jee jako wujkiem występowała taka zależność z Sum Nung'iem, jaka zachodzi w relacji wujek, a siostrzeniec lub bratanek, ang. „uncle” and „nephew”.

Drzewo genealogiczne Wing Chun mistrza Sum Jee

Źródło wykresu: własne

⁴ Inne źródła podają, że nauczycielem Dai Fa Min Kam'a był legendarny mnich Chi Sin. Wersje te się wzajemnie nie wykluczają, ponieważ nie ustalono jego tożsamości. Dane wskazujące na Leung Bok Chau pochodzą z Guangzhou.